

Нећу бити први који разматра однос тзв. друге Србије и оне прве. Него, хоћу овом приликом да патентирам још једну Србију: трећу.

С једне стране имамо ту другу која сматра да је за осуду свако позитивно мишљење о себи, свом народу и својим прецима. Код које је европејство управо пропорционално количини блата којом се бациш на ову јадну Србијуцу.

С друге стране, имамо „прву“ Србију, крајње примитивну, напредну, клерофашистичку. Или је збиља таква, или је то само у очима другосрбијанаца, остаје питање.

Доведени смо доде да је рецимо антифашизам чиста ексклузива другосрбијанаца, гејова и осталих у том колу. А свако ко има осећај за традицију, потомке, тај је изгледа априори фашиста. А ако се при томе и крсти, онда је приде клерофашиста. Да ли је баш тако?

„Велики брат“ или „Фарма“. Аман! Ни једно ни друго! Имам ли право на нешто треће?

С једне стране рок, рејв, реге, панк а са друге стране турбо-музика. Има ли нешто треће? Осим класике наравно. Али питам се има ли нешто треће у српској музици?

У емисији „Двоугао“, чувене другосрбијанске ТВ станице, једно од честих питања саговорницима је „Егзит или Гуча?“. Видите, нема ништа између. Типично комунистички резон: или си с нама или против нас.

Е, па ја лично нити одох у Гучу ни на Егзит. По мом скромном мишљењу, и једно и друго

Пише: Милко Грбовић
среда, 25 новембар 2009 10:52

су прилично разуздане забаве, које се разликују само по спољним ефектима: музичком аранжману – заступљености инструмената, донекле по крпицама које облаче посетиоци.

И, наравно, највећа разлика – у односу алкохола и дроге који се конзумирају.

Са те стране, ова власт, руку на срце, спроводи дискриминацију: летос јављено да је заплењено толико килограма дроге намењено Егзиту. А не видех да је полиција запленила рецимо шлепер пива намењеног Гучи. Него је чак једна пивара главни покровитељ Сабора.

Даклем, да сам ја нека важна петља па да се нађем у тој емисији, ја бих између Гуче и Егзита изабрао рецимо Прислоницу.

Наравно да другосрбијанци немају појма о чему се ради. А од првосрбијанаца, тек понеки. Наиме, то је место у Шумадији где се одржава сабор фруле и двојнице. То су инструменти уз које сам ја одрастао, уз хармонику и виолину. А нисам родом из Шумадије.

Уз дужно поштовање према труби, у доста српских крајева она ипак није главни инструмент. Него ови које наведох.

Захваљујући Кустиним филмовима и Брегиним обрадама, труба је засенила оно што су деценијама стварали један Мија Крњевац, Буца Јовановић, браћа Спасојевић и остали.

И, на крају по реду набрајања, а на почетку по значају – Драгиша Недовић.

Тек за њега другосрбијанци нису чули. Он је написао бар четвртину песама којима се данас даје онај безвезни назив „изворне“. Па многи лицемери кажу: „Народњаци, бљак! Не волим новокомпоноване, него изворне!“ Е, па господо, и те „изворне“ је неко компоновао!

Шта ли значи то „изворне?“ Да ли је народ на конкурс стварао те песме? Није. Него их је компоновао неки појединац, па се преносиле даље, уз могуће измене. Тако је поменути Драгиша компоновао „Стани, стани, Ибар водо“, „Која гора Иво“ и много, много других, тзв. „изворних“.

Па је отишао у Вишеград и написао „У лијепом старом граду Вишеграду“ и „Прођох Босном кроз градове“. То се данас зову босанске севдалинке, и пориче им се свака веза са српском традицијом. А шта то у њима има а да није српско?

Па је онда Драгишу немирни дух однео до Далмације где је написао неколико најпознатијих тамошњих „изворних“ песама. Међу њима и чувену „Кад си била мала Маре“.

Надам се да другосрбијанци неће пасти у очај кад сазнају да је једну такву песму написао првосрбијанац.

Сваки други народ би једном таквом ствараоцу давно подигао споменик. А ми смо га гурнули у заборав. Тек се сада нешто присећају, па је организован и фестивал нове народне музике посвећен њему.

У сваком случају, његову музику и остале песме у традицији наше музике ја не називам изворним, него „старокомпонованим“. Тај мој патент је неки пандан оном поспрдном називу „новокомпонована музика“.

У вези са музиком је и једна од жешћих подвала на коју смо насели. Реч је о термину „турбо-фолк“. Какве ли везе има та музика са фолком? Никакве. Назовимо то турбо-денсом рецимо. Јер ту музике и нема, има само неки ритам за клаћење. Тим називом се у исти кош стављају ти музички франкепштаци и српски мелос, заснован на „двојци“.

Старокомпонована музика треће Србије

Пише: Милко Грбовић

среда, 25 новембар 2009 10:52

О, не помињимо „двојку“. И то је екслузива другосрбијанаца.